

— болни сж отъ сапъ и нѣма какво вече: ще ги застреляме.

Затвориха магарето въ единъ овчи жгълъ. А като мина нощъта — тя се случи студена, дъждовита — отидоха да видятъ какво е станало и го намѣриха умрѣло. Василь изгуби всѣка надежда и все пакъ не му се вѣрваше. „Какъ може да умре такъвъ якъ и хубавъ добитъкъ — мислѣше си той. — Какъ може да умре Айа“?

Чакаха само да одобрятъ и да утвърдятъ книжата. И една сутринъ, по-рано отколкото се надѣваха, доде ветеринарниятъ фелдшеръ съ единъ стражаръ. Василь се махна и се скри нейде изъ чифлика. Пакъ на чича Митуша се падна тежкиятъ жребий. Разтреперанъ, той влѣзе въ обора, съ разтреперани ржце заразвѣрзва повода — мислѣше да отвърже най-напредъ черната, а отвърза Айа. Изведе я навънъ на дълго вжже.

Айа не заигра отведнажъ. Спрѣ се, дигна глава и погледна полето. Два-три пжти тя дълбоко пое въздухъ и силно изпрѣхтяваше, като че снемаше нѣщо тежко отъ себе си. После заскача и заигра, като дете, като момиче.

— Ехъ, ехъ Айа! Ехъ!... — подвикваше й чичо Митушъ, и усѣщаше какъ се наливатъ съ сълзи очитѣ му.

Наедно съ фелдшера и стражаря (стражарьтъ бѣше снелъ карабината си и я носѣше въ